

Arrest

nr. 323 973 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van:**
 X
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI, *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 1 februari 2023 als begeleide minderjarigen samen met hun ouders en oudere zus.

Op 2 februari 2023 dienden de ouders van verzoekende partijen een eerste verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 12 maart 2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X eveneens geoordeeld tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold dit verzoek ook voor verzoekende partijen als vergezellende minderjarigen.

1.2. Op 2 juli 2024 dienden verzoekende partijen een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

De ouders van verzoekende partijen dienden op 17 juli 2024 een tweede verzoek in.

1.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juli 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 9 oktober 2024.

1.4. Op 12 november 2024 nam de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)' in hoofde van verzoekende partijen. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden aangetekend verzonden op 13 november 2024.

1.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. D. R. C. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, A.(...) D.(...) R.(...) C.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op (...) 2011 in de Colombiaanse hoofdstad Bogotá. Het grootste deel van je kinderjaren bracht je echter door in de stad Granada, gelegen in het Colombiaanse departement Meta. Daar ging je naar school en was je ingeschreven bij de lokale voetbalploeg. Je hebt je land van herkomst verlaten op 31 januari 2023 in het gezelschap van je ouders, L.(...) H.(...) R.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)) en A.(...) M.(...) C.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)), en je twee oudere zussen, J.(...) Y.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) en M.(...) C.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...))E).

Op 2 februari 2023 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 30 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 5 december 2023 dienden je ouders een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 12 maart 2024 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Zonder België te verlaten dienden jouw ouders op 17 juli 2024 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen vervolgens door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op 9 september 2024. Jouw ouders tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 28 juni 2024 dienden jij en je twee oudere zussen elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw eigen verzoek verwijst je naar de problemen zoals reeds uiteengezet door je ouders. Je herhaalt dat je vader, en bij uitbreiding de rest van je gezin, met de door werden bedreigd. Deze bedreigingen hebben ertoe geleid dat jullie Colombia moesten verlaten.

Ter staving van jullie verzoek hebben jij en je zussen de volgende documenten neergelegd: jullie paspoorten, jouw identiteitskaart, de geboorteakte van je oudste zus J.(...) Y.(...), een uittreksel van de Unidad para las Víctimas betreffende jullie ontheemding in 2014 en screenshots van een nieuwsrapport.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun asielaanvragen van 2 februari 2023 en 17 juli 2024, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat je gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde doodsb bedreigingen en dat je hierdoor vrees in Colombia te zullen worden vervolgd – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald (CGVS, p. 9-10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 303094, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het tweede verzoek van jouw ouders werd daaropvolgend niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen bijkomende elementen aanbrachten die de kans op bescherming wat jullie gezin betreft zou hebben vergroot. De door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen, werd op geen enkele manier geconcretiseerd of aannemelijk gemaakt. Hun loutere verwijzingen naar de algemene onveiligheid die in Colombia zou heersen volstonden bovendien niet om als vluchteling te worden erkend. Zelf heb je in je land van herkomst nooit enige ernstige problemen meegemaakt (CGVS, p. 9-10). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jou en je zussen neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft – jullie legden elk jullie paspoort voor, je oudste zus diende haar geboorteakte in en jij bracht tevens je identiteitskaart aan – dient vooreerst te worden gesteld dat jullie identiteit en nationaliteit in deze niet worden betwist. Het nieuwsrapport waarvan J.(...) Y.(...) een screenshot neerlegde, vermeldt slechts een bepaalde algemene situatie in jouw land van herkomst die geen van jullie drieën niet hebben weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat elk van jullie betreft. Het document vanwege de Unidad para las Víctimas werd ten slotte reeds neergelegd door jouw ouders in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Bijgevolg werd dit stuk reeds beoordeeld en wordt het in casu niet in overweging genomen. Voor de volledigheid kan nogmaals worden toegevoegd dat het gegeven dat jouw gezin in 2014 het slachtoffer werd van een ontheemding nooit in twijfel werd getrokken, doch kon er wat jullie betreft geenszins een actuele vrees voor vervolging worden vastgesteld ingevolge deze gebeurtenissen inmiddels tien jaar geleden.

Voor de volledigheid verwijst het CGVS tevens naar de motivering zoals gehanteerd in de beslissing waarin jouw oudste zus J.(...) Y.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) de Vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de

gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitslaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door

hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. C. R. C. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, M.(...) C.(...) R.(...) C.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op 8 november 2008 in de Colombiaanse hoofdstad Bogotá. Het grootste deel van je kinderjaren bracht je echter door in de stad Granada, gelegen in het Colombiaanse departement Meta. Daar ging je naar school en rondde je het achtste jaar af. Je hebt je land van herkomst verlaten op 31 januari 2023 in het gezelschap van je ouders, L.(...) H.(...) R.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)) en A.(...) M.(...) C.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)), je oudere zus, J.(...) Y.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)), en je jongere broer A.(...) D.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)).

Op 2 februari 2023 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 30 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 5 december 2023 dienden je ouders een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 12 maart 2024 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Zonder België te verlaten dienden jouw ouders op 17 juli 2024 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen vervolgens door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op 9 september 2024. Jouw ouders tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 28 juni 2024 dienden jij, je zus en je broer elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van jouw eigen verzoek verwijst je naar de problemen zoals reeds uiteengezet door je ouders. Je herhaalt dat je vader, en bij uitbreiding de rest van je gezin, met de door werden bedreigd. Deze bedreigingen hebben ertoe geleid dat jullie Colombia moesten verlaten. Daarnaast geef je te kennen dat jouw familie enige tijd geleden werd ontheemd, waarna jullie in het slachtofferregister werden opgenomen. Dit impliceert dat de Colombiaanse overheid slachtoffervergoedingen dient uit te keren. Om dergelijke uitbetalingen te vermijden, laten zij mensen verdwijnen.

Ter staving van jullie verzoek hebben jij, je zus en je broer de volgende documenten neergelegd: jullie paspoorten, de identiteitskaart van je broer, de geboorteakte van je zus, een uittreksel van de Unidad para las Víctimas betreffende jullie ontheemding in 2014 en screenshots van een nieuwsrapport.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming

dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun asielaanvragen van 2 februari 2023 en 17 juli 2024, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat je gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde doodsb bedreigingen, alsook de vage verwijzingen naar een vermeend risico op vervolging omwille van jullie opname in het slachtofferregister – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald (CGVS, p. 8-10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 303094, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het tweede verzoek van jouw ouders werd daaropvolgend niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen bijkomende elementen aanbrachten die de kans op bescherming wat jullie gezin betreft zou hebben vergroot. De door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen, werd op geen enkele manier geconcretiseerd of aannemelijk gemaakt. Hun loutere verwijzingen naar de algemene onveiligheid die in Colombia zou heersen volstonden bovendien niet om als vluchteling te worden erkend. Een vrees voor vervolging dient immers individueel en in concreto te worden aangetoond, quod non. Zelf heb je in je land van herkomst nooit enige ernstige problemen meegemaakt (CGVS, p. 9-10). Evenmin heb je weet van concrete problemen die zich zouden hebben voorgedaan omwille van het gegeven dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen. Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jou en je broer en zus neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft – jullie legden elk jullie paspoort voor, je oudste zus diende haar geboorteakte in en jouw broer bracht tevens zijn identiteitskaart aan – dient vooreerst te worden gesteld dat jullie identiteit en nationaliteit in deze niet worden betwist. Het nieuwsrapport waarvan J.(...) Y.(...) een screenshot neerlegde, vermeldt slechts een bepaalde algemene situatie in jouw land van herkomst die geen van jullie drieën niet hebben weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat elk van jullie betreft. Het document vanwege de Unidad para las Víctimas werd ten slotte reeds neergelegd door jouw ouders in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Bijgevolg werd dit stuk reeds beoordeeld en wordt het in casu niet in overweging genomen. Voor de volledigheid kan nogmaals worden toegevoegd dat het gegeven dat jouw gezin in 2014 het slachtoffer werd van een ontheemding nooit in twijfel werd getrokken, doch kon er wat jullie betreft geenszins een actuele vrees voor vervolging worden vastgesteld ingevolge deze gebeurtenissen inmiddels tien jaar geleden.

Voor de volledigheid verwijst het CGVS tevens naar de motivering zoals gehanteerd in de beslissing waarin jouw oudste zus J.(...) Y.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) de Vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord

opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal overweegt dat zij hun verzoeken volledig baseren op het relaas van hun ouders, hetgeen niet het geval is. Verzoekende partijen verwijzen naar hun verklaringen en hun kwetsbaar profiel en menen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming. Te meer gezien de huidige veiligheidssituatie in Colombia, waartoe zij nog citeren uit landeninformatie.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

3.3.4. Er dient op gewezen dat de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam werden ingediend als vergezellende minderjarigen – in zijn arrest nr. 303 094 van 12 maart 2024 oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de ouders van verzoekende partijen de dreigementen van de FARC-dissidenten aan hun adres niet aannemelijk wisten te

maken; uit de ontheemding van hun ouders geen actuele vrees kan blijken en uit hun verklaringen daarentegen blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten doortastend optraden; dat de ouders van verzoekende partijen het incident waarbij de oudste zus van verzoekende partijen in september 2022 door een onbekende man werd bedwelmend en bestolen niet in verband brengen met hun huidige vrees voor de guerrillabeweging en zij, noch hun oudste zus, nadien nog enige problemen kenden met deze persoon; dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moest worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat de commissaris-generaal, in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen – waarin zij opnieuw verwezen naar hun problemen met FARC-dissidenten, verwezen naar een vrees voor de Colombiaanse autoriteiten omwille van de opname in het slachtofferregister, het incident waarvan de oudste zus van verzoekende partijen slachtoffer werd en de algemene veiligheidssituatie in Colombia – op 9 september 2024 oordeelt tot de niet-ontvankelijkheid van deze volgende verzoeken omdat de ouders van verzoekende partijen hiermee geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

3.3.5. Verzoekende partijen dienen op 28 juni 2024 in eigen naam verzoeken om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.6. Op 9 oktober 2024 werden verzoekende partijen gehoord.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien verzoeker geoordeeld dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

In hoofde van verzoekster considereert de commissaris-generaal dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er met het betoog in hun verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan voormelde overwegingen. In zoverre zij in hun verzoekschrift wijzen op hun kwetsbaar profiel, merkt de Raad immers op dat zij nalaten om in dit verband ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperken zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar hun kwetsbaar profiel. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze hun opgeworpen kwetsbaar profiel van invloed zou zijn geweest op hun verklaringen, laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun kwetsbaarheid.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.7. Tijdens de persoonlijke onderhouden verklaren verzoekende partijen dat zij een eigen verzoek om internationale bescherming indienen omwille van de bedreigingen aan het adres van hun ouders (administratief dossier verzoeker, CGVS, p. 3, 9-10; administratief dossier verzoekster, CGVS, p. 3, 8-10).

3.3.7.1. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard omdat:

(i) verzoekende partijen geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen vermits:

a) de verklaringen van verzoekende partijen op dezelfde gronden berusten die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissingen definitief zijn geworden en waarin werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen aangehaalde doodsb bedreigingen, de vrees omwille van de opname in het slachtofferregister; het tweede verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen bovendien afgesloten werd door een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat zij – door louter te verwijzen naar de algemene onveiligheid in Colombia en hun oorspronkelijke vluchtmotieven – geen nieuwe elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking kwamen;

b) verzoekende partijen zelf verklaren dat zij in hun land van herkomst nooit ernstige problemen hebben meegemaakt;

(ii) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze een ander licht werpen op de appreciatie van hun verzoeken;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.7.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Na lezing van de administratieve dossiers dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekende partijen ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.8.1. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun asielaanvragen van 2 februari 2023 en 17 juli 2024, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat je gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde doodsb bedreigingen en dat je hierdoor vreest in Colombia te zullen worden vervolgd – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald (CGVS, p. 9-10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 303094, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het tweede verzoek van jouw ouders werd daaropvolgend niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen bijkomende elementen aanbrachten die de kans op bescherming wat jullie gezin betreft zou hebben vergroot. De door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen, werd op geen enkele manier geconcretiseerd of aannemelijk gemaakt. Hun loutere verwijzingen naar de algemene onveiligheid die in Colombia zou heersen volstonden bovendien niet om als vluchteling te worden erkend. Zelf heb je in je land van herkomst nooit enige ernstige problemen meegemaakt (CGVS, p. 9-10). Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe fardes van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

En:

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun asielaanvragen van 2 februari 2023 en 17 juli 2024, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan diegene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen asielmotieven – met name het vermeende gegeven dat je gezin het slachtoffer zou zijn geworden van zogezegde doodsb bedreigingen, alsook de vage verwijzingen naar een vermeend risico op vervolging omwille van jullie opname in het slachtofferregister – immers zelf reeds in hun geheel aangehaald (CGVS, p. 8-10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht. De door hen aangebrachte asielmotieven konden immers niet overtuigen en werden gekenmerkt door een bepaald onaannemelijk en ongeloofwaardig karakter. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV in het arrest met

nummer 303094, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het tweede verzoek van jouw ouders werd daaropvolgend niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen bijkomende elementen aanbrachten die de kans op bescherming wat jullie gezin betreft zou hebben vergroot. De door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen, werd op geen enkele manier geconcretiseerd of aannemelijk gemaakt. Hun loutere verwijzingen naar de algemene onveiligheid die in Colombia zou heersen volstonden bovendien niet om als vluchteling te worden erkend. Een vrees voor vervolging dient immers individueel en in concreto te worden aangetoond, quod non. Zelf heb je in je land van herkomst nooit enige ernstige problemen meegemaakt (CGVS, p. 9-10). Evenmin heb je weet van concrete problemen die zich zouden hebben voorgedaan omwille van het gegeven dat je gezin in het slachtofferregister werd opgenomen. Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van jouw vader, die eveneens werden hernomen voor jouw moeder en die werden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

Door in het verzoekschrift te ontkennen dat zij hun asielmotieven volledig baseren op het relaas van hun ouders en vervolgens alsnog te verwijzen naar dezelfde motieven, hun verklaringen in dit verband te hernemen, een vrees voor vervolging te poneren en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen tegen te spreken, vermogen verzoekende partijen geen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

In zoverre verzoekende partijen te dezen in voorliggend verzoekschrift verwijzen naar hun kwetsbaar profiel, verwijst de Raad naar de vaststellingen in punt 3.3.6..

Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.2. Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift nog naar de veiligheidssituatie in Colombia, wijzen op de aanwezigheid van gewapende groeperingen, een stijging van gewelddadige sterfgevallen en de ernst van de situatie aldaar.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst (administratief dossier verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 6; administratief dossier verzoekster, 'verklaring DVZ', vraag 10, CGVS, p. 6) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld, waar verzoekende partijen woonden vanaf 2014 tot aan hun vertrek uit Colombia.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is immers dezelfde, ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.10. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

